

Тръгнал си бащата, но по средата на пътя отново се върнал:

– Господи, голям и добър, може ли денем да ме превръщаш на кон, та синът ми да си има силен приятел, да го носи на гърба си, да му работи и да го обича?

Хванал се Господ за дългата си брада:

– Може, но знай, че ако само веднъж кажеш на сина си, че ти се превръщаш на кон, още с отварянето на устата ти ще те оставя завинаги да бъдеш кон. Защото съм се зарекъл да не превръщам хората от човешки същества в животни.

Бащата паднал на колене:

– За сина си всичко ще направя! Обичам го колкото тебе, Всевишни Боже!

– Сега зъбите ти ще се уголемят, краката ти ще се удвоят... Можеш ли да понесеш това? – попитал го Господ.

– Мога! Мога! – извикал бащата и още недоизрекъл всичко, се превърнал в кон. И изцвил: - Благодаря ти, Господи!

Излязло навън момчето и какво да види – кон като кон, а го гледа в очите като човек. Яхнало коня момчето и до вечерта обиколило целия свят.

– Мамо! Мамо! Господ ми изпрати вълшебен кон, какъвто няма в цялата гора. Къде е баща ми да го види?!

– Иди в гората, сине мой, и потърси баща си. Стъмни се вече, а него още го няма. Вземи и чичо си, да не си самичък!

– Ще ида, майко, ама без коня си – страх ме е да не го изядат дивите лъвове и пантери.

Отишло момчето в гората да търси баща си. А конят тупнал в земята и се превърнал в човек. Като